

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Dr. Serédi Jusztinián bíboros levele. — Brenner Tivadar: Via dolorosa. **Eöri János:** Az Oltáriszentség születése és elnevezése. — Pápai János dr.: Három hűsvét. — Miklósi László: Vegyék és egyétek. — Galler Géza: A harang. — **Krónika.** — **Központi:** Imaszándékunk. — **Olcsvay Géza:** A menekülő.

A magyar kormány új rendelete az Eucharisztikus Világkongresszus érdekében. Beszámoltunk róla, hogy a magyar hatóságok, akár az állam, akár az egyes városok hatóságairól van szó, milyen hathatósan támogatják az Eucharisztikus Kongresszust és annak előkészületeit. A hatóság tanubizonyosságát adta számtalan esetben segítségének. Így a kongresszus idejére a budapesti és a Budapest környéki iskolákban háromhetes szünetet rendelnek el, hogy az igénybeveendő iskolatermeket elkészíthessék és hogy a tanítóság az előmunkálatokban résztvehessen. Most, a január közepén tartott minisztertanács újabb határozatot hozott. Ezek szerint a kongresszuson és a Szent István jubileumi évben való részvételt a katolikus tisztviselőknek figyelmükbe ajánlják. A katolikus tisztviselőknek az ünnepségeken való részvétel céljából szabadságot engedélyeztek. A Szent István jubileumi év megnyitó ünnepségén, május hó 30-án, általános hivatali szünetnap lesz. A különböző minisztériumokban a miniszterek a katolikus tisztviselők részvételének előkészítése céljából egy-egy tisztviselőt, az elnöki osztály vezetőjét és ha ez nem katolikus, ennek helyettesét jelölik ki. Ezek a rendeletek, amelyek a minisz-

tertanács határozatai, csak logikus következtetései azoknak a kitűnő kapcsolatoknak, amelyek ma Egyház és állam között Magyarországon fennállanak. A nagyfontosságú rendelkezés egész Magyarországon nagy meglepetést keltett.

Nem az eszperanto az Eucharisztikus Világkongresszus hivatalos nyelve. Ismeretlen forrásból egyes külföldi lapok olyan híreket közöltek, mintha a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus hivatalos nyelve az eszperantó volna. Ez a beállítás téves. A kongresszusok hivatalos nyelve a kongresszusok szabályai szerint mindig az illető ország nyelve, ahol a kongresszust tartják. Mivel a magyar nyelv a résztvevők legnagyobb része számára teljesen hozzáférhetetlen, úgy határoztak, hogy három kisegítő nyelvet alkalmaznak, még pedig a Vatikán hivatalos nyelvét az olaszt, franciát és a németet. Ezeket a nyelveket a kongresszus összes beszédeit, megnyilatkozásait tolmácsolják és kiadják. Ezenkívül gondoskodás történt arról is, hogy más nyelveken is tolmácsolják a kongresszus egyes beszédeit s ennek során megalakult az eszperantó szakosztály is. Az a beállítás azonban, mintha az eszperantó hivatalos nyelv lenne, téves.

✠ A Bíboros Hercegrímás Úr Öeminenciájától a múlt évi oltáregyesületi beszámolónkra ügyvezető-igazgatónkhoz nagyon kegyes válasz érkezett, amelyet az oltáregyesületi tagok öröme és buzdítására ideiktatunk:

1103/938. szám.

Nagyontisztelendő Pápai Káplán, Igazgató Úr!

Köszönettel és elismeréssel vettem a Központi Oltáregylet elmúlt évi működéséről szóló jelentését. A buzgó munkának legszebb jutalma az ezidei esztendő, mely az Eucharisztia éve hazánkban. Ennek a szentévnek kegyelmei elsősorban azok lelket töltik el, kik különös buzgalommal máskor is az Eucharisztia szolgálatára szentelték idejüket és áldozatos fáradozásukat.

Legyen az eucharisztikus Krisztus Maga minden tettüknek legdrágább jutalma!

*Egyébként magamat ájtatos imáiba ajánlottan vagyok
Esztergom, 1938. március hó 11.*

Nagyontisztelendőséged

jóakaró főpásztora

*Jusztinián
bíboros érsek.*

VIA DOLOROSA.*

Nagybőjti hangulat szállja meg bensőmet... És lélekben ott bolyongok azon a helyen, melyet egykoron a szenvedő Megváltó vérző lábai szenteltek meg...

Erzem az olajfák átható illatát, mely az édes Üdvözítő útján szétáradva bánatot lehel mindenfelé...

Hallom az Úr korholó szavait, melyekkel a jeruzsálemi asszonyok siránkozását némitja el... Szánom az Isten Fiának fájdalmasan gyötördő szentséges alakját, amint emberfeletti megfeszüléssel hurcolja nehéz terhét, súlyos keresztjét... Most megáll... Egre emeli kimerült szemét és felsóhajt: Atyám! erősíts meg és küldj segédelmet onnan felülről... Bocsásd meg üldözőim vétkét, s ne büntesd szánandó tudatlanságukat...

Látom, amint a meggyalázott Istent lépésről-lépésre figyeli és nyomában követi az egyik pogány katona. Ő az egyetlen, aki nem csúfolja, nem bántja Krisztust. S mikor az Istenember harmadszor is összerogy a nehéz kereszt alatt, a pogány katona sem bírja tovább lelki küzdelmét. Erejét veszítve megbotlik, s ő is összeesik... Félájultan megérinti a szent keresztfát, hogy erőt merítsen tőle nyomasztó tusájában. Majd arcával a földre borul és könnyezve kérdezi önmagát: Miért oly nehéz a gyalázat fája? ... Miért oly hosszú a fájdalmak útja? ...

És egyszerre elfogja őt, rabul ejti érzelmeit a visszatarthatlan vágy, a kiolthatlan epedés Jézus után. Észrevétlenül az összeroskadásában pihenő Megváltó lábaihoz férkőzik, és a legforróbb áhítattal eltelve, csókkal illeti Krisztus ruháját, majd vérző lábsebeit. Azután egész testében megremeg, amint a földön tovább fekszik.

Jézus szelíd tekintetével néz a vergődő pogány katonára, miközben egész halkán megszólal: Fiam, a kereszt nemsokára az örökélet fája lesz, de a via dolorosa fennmarad — a világ végezetéig... Kövess az üdvösség felé! ...

A kínzó tehertől teljesen kimerülve indul meg újra Jézus a menetel a via dolorosán. A kísérő nép egy része hangosan sír és zokog, míg a vad tömegek zúgnak és üdvöltlenek... A kavarodó zajban és ijesztő lármában megkezdődik a világtragédia legmegrendítőbb borzalma.

* Fájdalmas út.

Míg Jézus kiömlő véréből egyre pirosodnak a kövek, az ég sötétedni kezd . . . Idegfeszítő homály borítja el az egész földet, csak Jézus szent-séges alakját veszi körül valami földöntúli, misztikus világosság. A szent-séges lényéből kiáradó végtelen szeretet mindent megemésztő lángja pedig egyesülni látszik az égből leszállott csodás sugárzással és dics-fénnyel . . .

A pogány katona most már egészen odaférkőzik Jézushoz, ki végső erejével bár, de szent türelemmel halad fel a véres Golgota magaslatára, hogy ott megfeszíttessék . . .

Hogy a gyalázat fájából az örökélet fája legyen . . .

***

A szörnyű földindulás, a komor sötétségben szemvakítóan cikázó villámlások és véget nem érő égzörgések, a megriadt nép ordító jajgatása és örületes menekülése jelzik, hogy a világot megrázó legnagyobb ese-mény megtörtént . . . Jézus kiszenvedett . . . Beteljesedett! . . .

A keresztfá mellett pedig most leheli ki lelkét a pogány katona is, hogy kövesse Jézust az üdvösségbe, ahová meghivatott . . .

***

S ime! E világtragédia óta nincs a föld kerekéségén egyetlenegy ember sem, akit közömbösen hagyna a keresztfá; nincs, aki minden lelki nyom nélkül tudna elhaladni a kereszt mellett; nincs, aki minden érzés nélkül tekintene rá. A keresztfá azóta minden ember bensőjét megérinti. Az egyik dicsőíti és magasztalja, a másik gyalázza és káromolja. De mindenki foglalkozik vele. Mert a kereszt hatalma védi a jókat, és rettegteti a gonoszakat. A kereszt ereje felemel és lesújt egyaránt . . .

***

Bűnös lélek! Szállj magadba a nagyböjti időben . . . Keresd fel gyakran a szent keresztfát. Borulj le előtte élő hittel és bűnbánó szeretettel . . . Mert a kereszt enyhíti a fájdalmakat és szenvedéseket; csil-lapítja a nyomort és ínséget; erősíti az élet sok küzdelmében és nehéz viszontagságában csüggedőket . . .

És ne feledd, ó ember! A kereszt dicsősége kísér téged bölcsődtől sírodig, hogy onnan elvezessen az örökélet kapujához, hol végződik a tövises földi pályád, — a via dolorosa. *Brenner Tivadar.*

Eucharisztia (ejtsd Eukarisztia), hálaadással vett dolgot, a mai használatában Oltáriszentséget jelent (Eucharisztejn = hálát adni — és mivel a legméltóságosabb Oltáriszentséget hálaadással vették, hálaadásnak: Eucharisziának nevezték).

Eucharisztikus = oltáriszentségi.

Az Oltáriszentség születése és elnevezése.

Az örök Ige, Istennek mérhetetlen szeretete a Szentháromság öléből a Szűzanya ölére, onnét az Anyaszentegyház karjai közé: az oltárra kívánczolt. El is érkezett oda az Oltáriszentség alakjában. Mint a végtelen világűr szédítő távolságaiból felénk közeledő égitest — megérkezett hozzánk teljes fényében és egész melegével, hogy éltető napunk legyen, hogy felettünk deleljen mindörökre, hogy csak akkor hajoljon alkonyatra, amikor összeomlik majd mostani világunk, amikor is szent bizodalunk szerint egészen belemerülhetünk ez isteni szeretetnek boldogító fénytengerébe és örömoceánjába.

Mi magunkat tekintve, egyéni életünkben az isteni kegyelem árama ott forrászott számunkra a keresztség szentségében, amikor a *hit* alakjában belépett, beleömlött a lelkünkbe; erősebb sodrú folyóvá lett a bérálásban, amikor öntudatos harcosai lettünk Annak, aki hitünket adta s azon javaknak, amiket hitünk ígér és amiket *remélünk*; hatalmas folyammá szélesülhet bennünk az Oltáriszentséggel való közvetlen, sőt benső érintkezéseink révén, amikben már ölelkezik a lelkünk végső céljával a *szeretet* érzelmeiben. Miként a folyam vize is a torkolat felé egyre hasonlőbb lesz szélességben, mélységben és minőségben azon víztömegekhez, amikbe ömleni készül, azonképpen hitünk patakja, reményünk folyója egyre jobban szeretetfolyammá, egyre hasonlőbb lesz az örök szeretet tengeréhez, amelybe az Oltáriszentség révén már-már beleolvadni készül.

Legértékesebb földi kincsünknek: a szeretetnek forrása és eszköze: az Oltáriszentség, annak gondolata édes Üdvözítőnk lelkében tervszerűen fogant és érett meg. Egy évvel kereszthalála előtt Kafarnaumban adta tudomására az emberiségnek, hogy nemsokára megajándékozza szent testének és vérének állandó jelenlétével. «*A kenyér, amit én adok majd, az én testem a világ életéért*». (Já. 6, 52.) E bejelentéshez hasonló örömhír csak a názareti Szűznek és a betlehemi pásztoroknak adatott. Az Ige megtestesülésének és világraszületésének titkával egyenlőrangú az Oltáriszentség misztériuma — létrejöttének, hatóerejének és jelentőségének tekintetében egyaránt... A csodálatos módon megvendégelt embertömeg kíváncsi és tapintatlan módon kenyeret vár és kér tőle, a csoda megújrázását kívánja, mintha az Úr Jézus csak azért jött volna a világra, hogy a gyomrok éhségét csillapítsa és csodára éhes kíváncsiságot elégítsen ki. Hallgatóinak e furcsa lelki beállítottsága és hangulata nagyszerű alkalom volt az Üdvözítő számára, hogy bepillantást engedjen szentséges Szívének legmélységesebb örvényeibe s hogy a kicsinyeskedő, alacsonyigényű, kenyeretváro tömeg figyelmét a drága

lélekre és annak még drágább táplálékára irányítsa. Csoda helyett a csodák csodáját ígéri és helyezi kilátásba: a saját testét kenyérialakban, a saját vérént borítal formájában a halhatatlan lélek táplálására. Állít, magyaráz, vitatkozik hallgatóival isteni türelemmel, végtelen szeretettel; esküvel erősíti elhatározásának valóságát és megmásíthatatlanságát; nyugodtan szemléli a kishitűek, a kételkedők nagyobbik csoportjának fejcsoválását, gúnyolódását és távozását és eddig hűséges követőinek této-vázó ingadozását. Szabad folyást enged lelke kiáradó izzásának; nem akadályozza Őt ebben az, hogy sokan nem bírják e soha nem látott fény vakító sugárzását. Egy-két ezer ember elfordulását később bőségesen kárpótolja százezrek és milliók hite és szeretete. *«Az én testem valóban étel, az én vérem valóban ital»* — *«ha nem eszitek az emberfia testét és nem isszátok az ő vérént, nem lesz élet tibennetek»* — ismételteti fönséges komolysággal. *«Aki ebből a kenyérből eszik, örökké él»* — mondja tovább. Több ez, mint a manna. Az is csodálatos kenyér volt és Istennek nagy jótéteménye, de a haláltól nem mentett meg senkit. Ellenben az a manna, amit én adok nektek, biztosít — nem a test, hanem a lélek halála ellen. Aki ezzel a még magasabbról, egyenesen az égből jött mannával: az én testemmel táplálja lelkét, az örök életet, a mennyországot biztosítja magának. (V. ö. Já. 6.)

Alig egy év leforgása után, az utolsóvacsorán valósággá válik a nagy ígélet: megszületik az Oltáriszentség. Mint ahogyan az édesanya várja édes elsőszülöttének világrajöttét, úgy várta ezt az órát és úgy készülődött nagy adományának közlésére. *«Vágyva vágytam ezt a hűvétot elkölteni veletek . . .»* (Luk. 22, 15.) Eljött az idő, hogy az Üdvözítő szavát valóraváltsa. És valóraváltotta. *«Midőn pedig megvacsoráltak, vevé Jézus a kenyeret, megáldá és megszegé és adá tanítványainak és mondá: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. És vevén a kelyhet, hálát ada, és nekik adá mondván: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé, mely kiontatik a bűnök bocsánatára.»* (Máté 26.) A kenyér e szavakra szent testévé, a bor szent vérévé lett. Megszületett az Oltáriszentség! Hogy azonban meg ne haljon már születése órájában, végrendeletképpen hozzáfűzte: *«Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre»*. (Luk. 22, 19.) Amit én itt és most műveltem, azt tegyétek majd halálom után ti is. Ami itt és most az én szavam nyomán történt, ugyanaz történik majd a ti szavatokra. Amint én most a saját testemet adom lelketek táplálására, véremet pedig hozzátartozó italul, úgy nyujtsátok majd ti is és utódaitok a kezetek közt szavaitokra testemmé és véremmé átváltozott kenyeret és bort testvéreiteknek, minden hívőmnek. Amint én most hároméves barátságunkat megpecsételtem e lakomával, amint mi most egyé leszünk nemcsak lélekben, hanem testben és vérben is,

úgy egyesülhet és egyesüljön is velem mindenki nemcsak gondolatban és imádságban, hanem a valóságban is ugyanezen szent lakomában, mely mindig kéznél lesz s amelyre állandóan hivatalos lesz mindenki. Hogy szeretlek benneteket mint barátaimat, annak nagyobb bizonyosságát már nem tudom adni, mint hogy önmagamot adom nektek — ételül és italul. Sok és nagy csodáimat láttátok, izzó szeretetemet mindig élveztétek, de mondjátok: tudnék-e ennél nagyobbat és többet adni?! Hogy ti is szerettek engem, megmutatjátok azzal, hogy elfogadjátok tőlem e nagy ajándékomat és egyesültök velem úgy, hogy bensőbbben már nem lehet. De hogy nemcsak titeket szeretlek, hanem mindenkit, aki hisz bennem és szeret engem, azzal bizonyítom, hogy itt maradok a világon közöttetek az utolsó ítélet napjáig, én ugyanaz, aki most szól hozzátok, aki végigjártam Palesztina földjét, aki 3 éven át tanítottam, csodáimat műveltem, aki most elkezdem kínszenvedésemet és holnap meghalok a kereszten a világ életéért. Emberi alakom eltűnik majd a világ elől, de itt maradok közöttetek a kenyér és bor alakjában. Végrendeletemben önmagamot hagyom a világnak. Kell-e, van-e ennél nagyobb szeretet?! Aki valóban hisz bennem és szeret engem, bármikor, bárhol hozzám jöhet, sőt egyesülhet velem. És nincs rá mód, hogy hitét, reményét és szeretetét irántam jobban megmutassa és bebizonyítsa, mint hogyha teljesíti legnagyobb vágyamat, leghőbb kívánságomat, legszeretőbb parancsomat és szívesen és sokszor jelen lesz szent testem újraszületésén, sokszor, szívesen és szeretettel veszi magához szent testemet és egyesül velem, sokszor és áhitattal közeledik hozzám, keres föl és időzik nálam az oltárok előtt.

Ilyenféle gondolatok és érzelmek villódtak Üdvözítőnk szavaiban, amikkel az Oltáriszentséget adta az emberiségnek. Ilyenféle gondolatoktól és érzelmektől terhes az utolsóvacsoza termének levegője, mikor az Oltáriszentség megszületik. Bizonyára angyalok is teljesítenek ott láthatatlanul szolgálatot, amikor a Sátán is ott settenkedik Judás körül, hogy folytassa a kafarnaumi dacolók ellenmondását és mérget keverjen csatlósa részére ez édes isteni ételbe és italba. Az ellenmondás és mérge azonban már meg nem állíthatja a nagy valóság folyamát: megszületett és elindult útjára az Oltáriszentség. El nem veheti már semmiféle pokoli hatalom e kincset az emberiségtől. Az Anyaszentegyház őrzi, gondozza, védi és szereti mint magát isteni Jegyesét, annak személyét, önmagának boldogságát, erősségét és vigasztalóját. (Folytatjuk.)

„Amely templomban Oltáregyesület nincs, az az országos központi Oltáregyesülettől egyházi felszerelést nem kérhet.”

HÁROM HÚSVÉT.

Az egyházi nyelv a húsvétot pászkának (pascha) nevezi. Ez azonban nem latin, hanem héber szó, mely annyit jelent, mint átmenés. Hogy miért kapta épp ezt a nevet, azt Mózes II. könyve magyarázza meg.

Elvitték az én Uramat...

1. Izrael népét, mely abban a bálványimádó korban egyedül őrizte az igaz vallást, Isten ki akarta hozni Egyiptomból, ahol a nagy elnyomatás következtében a hithagyás veszedelmének voltak kitéve. Elküldte Mózeszt a fáraóhoz, hogy bocsássa el Izrael népét. A fáraó azonban hallani sem akart róla; Isten ekkor egymásután súlyos csapásokat küldött Egyiptomra. De hiába, a fáraó nem tudott megválni a zsidó rabszolgák ingyen-munkájától. Most Isten így szólt Mózeshez: «Ennek a hónapnak 14. napján estefelé minden család öljön le egy egyéves

hibátlan bárányt. Vérével kenjétek meg a két ajtófélfát és a szemöldökfát, húsát pedig egyétek azon este sütvé, kovásztalan kenyérral és keserű salátával. Útra készen, állva egyétek, mert az Úr fázéja (pászkája) «átvonulása». Bejárom ugyanis azon az éjtszakán Egyiptom földjét és büntetésül megölök minden elsőszülöttet emberből és állatból egyaránt. A ti házaikat azonban megkímélem, ha ott látom az ajtófélfán a bárány véré». Így is lett. Azon az éjtszakán sírás és jajgatás töltötte be a nagy birodalmat, mert nem volt ház, ahol ne lett volna halott. A fáraó maga hívatta Mózeset és kérte, hogy sietve vonuljon ki Egyiptom földjéről. Hamar megbánta. Üldözöbe vette őket, de seregével együtt beleveszett a Vörös-tengerbe.

Ez volt az első húsvét. Emlékét az Úr parancsára évről-évre meg kellett ülni. Izrael népe többnyire csúnya hálátlansággal viszonzta Isten jóságát, de az Egyiptomból való szabadulást mindig hálával emlegette.

Énekeljünk az Úrnak, mert fenségeset mívelt,
Lovat és rajtaülőt a tengerbe vetett. (Móz. II. 15. 1.)
Áldjatok az Urat, mert jó
Mert irgalma örökkévaló.
Ki megverte elsőszülötteiben Egyiptomot,
Mert irgalma örökkévaló.
És kivetzte közülük Izraelt,
Mert irgalma örökkévaló.
Hatalmas kézzel és felemelt karral,
Mert irgalma örökkévaló. (135. zsoltár.)

Később a pászka nemcsak az Úr átvonulásának emlékünnepeét jelentette, hanem magát a húsvéti bárányt is.

2. Az ószövetségi pászka előképe volt az újszövetséginek. Ami ott árnyék, itt valóság; ami ott bimbó, itt kinyílt virág. Az ószövetségi pászka, amint láttuk, átvonulást és húsvéti bárányt jelent. Az újszövetségi hasonlóképpen.

Az újszövetségben Isten átvonulása sokkal nagyszerűbb, mint az első húsvéten volt. Az újszövetségben is éjnek idején jelenik meg az Úr, de mennyire másképp! Az éj sötétségét a betlehemi pusztán mennyei fény veri szét, csöndjét sírás helyett angyali ének tölti be, öldöklés helyett a béke hírért hozzák az égi seregek. Az Úr régi átvonulása egy rövid éjjel s talán egy pillanat alatt ment végbe, az újszövetségi harminchárom évig tartott. Akkor nem látta az Urat senki, most egyszerű pásztorok és jámbor királyok karjaikra vehették és áldott kezét csókolhatták, vigasztaló tanítását hallhatták a szomorúak, gyógyító erejét érezték a szenvedők. Ez a hosszú átvonulás természetesen áldásaiban is messze fölülmúlja a régit. Kiszabadítja az egész emberiséget a fáraóknál sokkal nagyobb zsarnoknak, a sátánnak rabságából, s megnyitja nekünk nem az Igéretföldjét, hanem a boldog mennyország kapuit.

De a pászka húsvéti bárányt is jelent. Az újszövetség húsvéti báránya... nem csodálatos!... maga az emberré lett Fiúisten. Ime az Isten báránya,⁸ ki elveszi a világ bűneit! Micsoda győzelmes érzés a húsvétvasárnap-i szentleckében hallani Szent Pál e szavait: «Húsvéti bárányunk Krisztus megöletett, üljünk tehát ünnepe!» A szelíd bárány legyőzte az ordító oroszlánt. Legyőzte akkor, midőn a keresztén meghalt s méginkább, midőn harmadnapra, húsvétkor föl-támadt. Drága szent vérével, az oldalsebéből kifolyó vízzel a keresztségben meg-kente az Egyház lelkünk ajtófélfáját. Akin látja az Urísten az ő szent Báránya véré, annak megkegyelmez az ítélet napján.

Ezt hozta a *második húsvét*.

3. A címben jelzett harmadik húsvétról vajjon hogy beszélhetünk? A pászka itt is húsvéti bárányt és átvonulást jelent.

Isten újszövetségi átvonulása, melyről az imént azt hallottuk, hogy harminchárom évig tartott, titokzatos módon tovább folytatódik a világ végéig. Mert a megtestesült Ige, bár fölment az égbe, titokzatos módon köztünk maradt az Oltáriszentségben. Nem akarja Isten, hogy szerencsében fölmúljon bennünket Izrael népe. Hisz az csak szolgája volt, mi pedig gyermekei. Ha azokkal velük volt, mikor a Vörös-tengeren átmentek és negyven évig a pusztában bolyongtak, nekünk sem szabad Isten különleges jelenlétét nélkülöznünk földi vándorlásunk idején, hogy mi méginkább mondhassuk, mint azok: «Nincs is más ilyen nagy nemzet, melyhez istenei olyan közel lennének, mint amilyen közel mihozzánk van a mi Istenünk». (Móz. V. 4, 7.) Átvonulását mélyreható átváltozások követik. Midőn eucharisztikus diadalmenetben átvonul egy országon, millió szív összecseng és magasztalja az Urat. Mert

Krisztus újra földre szállott,
Vándorlásunk társa lett;
Mert szerette a világot,
Kenyérszínbe rejtezett.

Amikor pedig a szentáldozáskor az egyes lelkeken vonul át, pusztítja a lelket szolgaságban tartó rendetlen kívánságokat, megerősít a lelki harcra és Jézus Krisztus erényeinek csiréjét plántálja belénk.

Az áldoztatás szertartása azt tanítja, hogy az eucharisztikus Krisztus húsvéti bárányunk is. A pap kezében tartva a Szentostyát ezt mondja: «Ecce Agnus Dei. Ime az Isten Báránya». Hasonlít az első húsvéti bárányhoz, melyet a zsidóknak útra készen kellett elfogyasztaniok. Ez is úti eledel, hogy el ne lankadjunk az élet hosszú útján. Főként pedig szent «Útravaló», mikor e világból átköltözünk a másikba.

Az Isten Báránya egész életünkön át szívesen lesz akár mindennapi eledelünk. Széles e világon minden nap minden szentmisében föláldozza magát és invitál, hogy együnk testéből, igyünk véréből: «Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Ha nem eszitek, nem lesz élet tibennetek». Ha pedig minden nap megújul oltárainkon a húsvéti bárány lakomája, akkor tulajdonképpen minden nap húsvét. Minden nap elmondhatnók: «Valóban méltó és igazságos, hogy téged, Uram, különösen a mai napon magasztalva dicsérjünk, midőn Krisztus, a mi húsvéti bárányunk föláldoztatott. Ő ugyanis az igazi bárány, ki elvette a világ bűneit. Ki halálával halálunkat legyőzte és föltámadva megújította az életet». (Húsvéti prefáció.)

Ime, elég csak a két, illetve három húsvétet összehasonlítani, hogy lássuk, hol áll az újszövetség az ó fölött. Megóriásodott fölöttünk az Úr irgalmassága. Legyen azért a mi hálaadásunk is nagyobb, mint az ószövetségi emberé. Legyen új s különb minden: a szó, a szív, a tettek.

Zúgjon hát a hálaének,
Szálljon völgyön, tengeren:
A szeretet Istenének
Dicsőség és üdv legyen!

Az egész föld legyen oltár,
Virág rajta a szívünk,
Minden dalunk zengő zsoltár,
Tömjénillat a hitünk.

Pápai János dr.

VEGYÉTEK ÉS EGYÉTEK.

Az ifjúságé a jövő, a szebb jövő, a boldogabb, a dicső jövő!

De csak a tiszta ifjúságé!

Neveljünk tisztaszívű, lilimoslelkű ifjúságot, hogy az övék, s általuk, bennük miénk legyen a Jövő!

1921 május 22-én volt az a „nagy nap”, amikor a párisi Szent Honóriusz-templomban a kis Fontgalland Guidó először járult az Úr asztalához, először fogadta kicsi, szerető szívébe az édes Jézust. Szülei idejében megértették az Úr Jézus szavainak fontosságát: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek!” (Jn. 6, 54.) Elvitték, elvezették őt az eucharisztikus Gyermekbaráthoz, Aki különösképpen szereti a fiatalságot, a nagy Jövő választottait, a modern idők kicsi szentjeit, kicsi „nagy”-jait!

Az Eucharisztia nevel szenteket, — az Ő szavai bátorítják a szentség útjára a szentségre hivatottakat, kicsinyeket is, nagyokat is:

Vegyétek és egyétek!

Saját testét, az élő Kenyeret adja az Úr Jézus azoknak, akik szavaira figyelnek, hogy táplálja, hogy erősítse, hogy növelje őket, — főleg a gyengéket, a gyermekeket, az ártatlanokat, — azért mondja: „Hagyjátok a kisdedeket hozzám jönni és ne tartsátok vissza őket tőlem; mert ilyeneké a mennyek országa!” (Mt. 19, 14.)

Mindenkinek mondta ezeket a szavakat az Úr Jézus; azt akarta, hogy mindenki meghallja, mindenki megértse. Sokan meghallották, sokan meg is értették!

Megértette azokat a szentéletű X. Pius pápa is, aki 1905-ben kiadta a „Sacrosancta Tridentina Synodus” kezdetű bulláját, melyben kijelenti, hogy a gyermekek nem tilthatók el a mindennapi szentáldozástól! Tudta, hogy nekik is szükségük van napi Kenyérre, mindennapi táplálékra, mert őket is körülveszi a sátáni gonoszság sok-sok kísértése, őket is fenyegeti a bűn, a bukás veszedelme, — az élet tengerének hullámai őket is elnyeléssel fenyegetik; szükségük van csendes, nyugalmas kikötőre, — s ez az oltár közelsége, ez a tabernákulum: a szentségi Jézus!

És hogy minél előbb ellenállóképességre tegyenek szert, hogy minél előbb „beoltsák” magukat a bűnveszély ellen, kiadta a boldogemlékű Pápa a „Quam singulari Christus amore” bullát; ezt öt évvel később: 1910-ben. Ebben a korai szentáldozást sürgeti!

És mi a célja a nagy Pápanak ezzel a két bullával?

Azt akarja, hogy legyenek gyermek-szentjeink!

És az isteni Gondviselés, Aki a Szentatya által szólott, megvalósítja tervét: elküldi kis angyalát, követét, hogy hirdesse a világnak: gyermekeknek, szülőknek, nevelőknek a korai és gyakori szentáldozás áldásait és hasznát.

Ezt a hivatást, ezt a küldetést Jézus Szívén nyerte a kis Guidó az első szentáldozás után! De nemcsak az ő hivatása ez, — sokszáz,

Az erénygyakorlatos búzaszemek!

sokezer ilyen kis követe van a szentségi Jézusnak az egész világon, még pogány földön is, más országokban is: nálunk Magyarországon is, főleg most, ebben az eucharisztikus légkörben, most az eucharisztikus Szentévben!

Prohászka azt mondja, hogy nincsenek szent papjaink, mert nem kérünk. Ha kevés gyermekszentünk van, vagy egyáltalán nincs, ez azért van, mert nem kérünk! Nagy kegyelmet kérnünk kell, buzgón kell kérnünk!

Kérjük a jóságos Istent, az eucharisztikus Úr Jézust, hogy szent-ségi áldását ebben a Szentévben még gazdagabban szórja hazánkra, gyermekeinkre, hogy megengesztelődjenek, hogy szentekké legyenek, hogy imájukkal, példájukkal a nagyokat is megszenteljék, a szentség útjára vezessék, hogy szent gyermekekből szent felnőttek legyenek, szent szülők, akik majd szentekké tudják nevelni az eucharisztikus Kenyérrel az eljövendő gyermeksereget, mert megértik az Úr Jézus szavait: Vegyétek és egyétek! — Veszik, eszik, — de tovább adják, hogy mások is egyék, s ezáltal szentekké legyenek!

Miklósi László.

A HARANG...

Szól a harang reggel, délbe
s este ima kezdetére.

Hív a harang szentmisére,
vecsernyére, temetésre.

Kong a harang vész-viharban
Isten irgalmazz a bajban.

Öröm, bánat giling-galang,
hirdetője minden harang.

Galler Géza.

«Az Oltáregyesületnek tagja lehet minden katolikus férfi vagy nő, aki életének 16 évét betöltötte s vállalkozik arra, hogy havonta: egy órát (lehet két részben is!) töltsön a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában, legalább egy engesztelő szentáldozást végez és a szegény templomok számára évente valami alamizsnát ad.» (Kiv. az alapsz.)

Elfátyolozott Istenarc címen dr. Varga János székesfehérvári teológiai tanár tollából kitűnő munka jelent meg a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Három részben a legpraktikusabban adja az egyház tanítását az Eucharisziáról. Mint az előszóban a buzgó eucharisztikus lelkű fehérvári püspök Shvoy Lajos írja: «a titkos mély Szentség csodáiba enged bepillantást, azokba a teológiai kérdésekbe, ahol gyöngye az emberi szó s a véges tudás már csak tapogatózik, de a hit isteni ajándékával fölvertve annál nagyobb szépségben és fenségben látja az örök Szeretet nagy csodáját». El kellene olvasnia minden oltáregyesületi tag-nak. Ára csak 1 P 40 fill. a szerzőnél Székesfehérvár, Szeminárium.

K R Ó N I K A

Oltáregyesületi kiállításunk.

Április 28-án délután 4 órakor fogja megnyitni Őeminenciája az Oltáregyesület szentévi kiállítását. Azért tettük előbbre mint a kongresszus ideje, hogy a kongresszusra már kölcsönözni tudjuk mindazon egyházi szereket, amelyekre szükség van. Nem szabad az oltáregyesületi kiállítást úgy megítélni, mint a kiállításokat általában szokás. Az oltáregyesületi kiállítás inkább demonstráció: bemutatása annak, hogy mit adunk ezen évben ajándékkul a szegény templomoknak; hogy mit produkált a Központ abból az összegből, melyet a fiókkoltáregyesületektől kapott, és azzal a munkával, melyet a hölgyek szorgos keze imádságos lélekkel szolgáltatott. Az eucharisztikus lélek örömmel szemléli itt az Oltáregyesület eredményes működését: mert az áldozatkészség, mely itt megnyilatkozik a lélek indításából, eucharisztikus buzgóságából fakadt.

A kiállítás megnyitására a bíboros-hercegprímás urat kértük fel az idén.

Mit tett az Oltáregyesület a kongresszusért? Amikor az eucharisztikus világkongresszus előkészítésének munkája megindult, az Oltáregyesület azonnal rendelkezésre állott a kongresszusi bizottságnak. Főfeladataul a misézések lehetőségének megteremtését kapta. Már 1937 májusában íveket küldött szét az egyes plébániákra, hogy az oltárok és felszerelések számszerinti adataiból, általános áttekintést nyújthasson arról, hogy mi a teendő. Már akkor megállapítást nyert, hogy 259 pótoltárt lehet és kell is felállítanunk, hogy a reggeli órákban 1/26—1/28-ig megmisézhesse a kongresszusra ide sereglett papok. Ez a statisztika sok dologban kiegészítésre szorult s bizony nem kevés ódiómmal

találkozott az oltáregyesületi hölgyek munkája, de egy sem hagyta abba, hanem mindent áldozatul hoztak a szentségi Jézusért. A kongresszusi bizottság hitbuzgalmi osztályán — mint egykor fáraó ajkán a hozzáfordulókhoz a «Menjetek Józsefhez», sokszor hangzott el a «majd az Oltáregyesület» — megcsinálja. Az oltáregyesületi tagok öröme ideiktatjuk a központi kongresszusi munkának egész komplexumát: A Kongresszusi Bizottsággal az összekötötést *Esterházy Mary grófnő* elnöknőnk, mint a női bizottság tagja, *dr. Mészáros János* országos igazgató és *dr. Mátrai Gyula* ügyv. igazgató, mint a hitbuzgalmi szakosztály végrehajtó bizottságának tagjai tartották fent. Az Oltáregyesületnek kellett megoldania a pótoltárok felállításának és felszerelésének feladatát. Ennek érdekében minden plébánián egy-egy oltáregyesületi megbízottat állított be, aki az összekötő tiszti szerepét játssza. Ő hozza a jelentéseket, ő az ügy promótorja a plébánián és ő veszi majd át és hozza vissza az oltárokhöz való kölcsönfelszereléseket. A pótoltárokhöz való asztalok és gyertyatartók beszerzését mindenütt a plébániának magának kell el látnia, a többi hiányzó dolgokat az Oltáregyesület adja kölcsön. Ennek alapján készíttetnie kellett 140 oltárterítőt, 191 kánontáblakészletet, 195 misekönyvtartót, 82 oltárfeszületet, 406 ampolnát, 228 albat, 355 cingulumot, 31 pallát, 326 kehelykendőt, 435 kéztörölt, 595 vállkendőt, 200 drb fehér kazulát, 100 drb kelyhet és a Hősöktérén való gyóntatásra 300 drb dupla stólat. Ennek az anyag ára (készpénzben az Oltáregyesületnek ki kell érte fizetnie) 30.788 P-t. Ehhez számítandó a mérhetetlen munka, amely az anyag értékének kb. a háromszorosa, de

nagyrészt ingyen van. (Most az Oltár-egylet pénzért is adott ki munkát, mert másképp nem bírta volna.) De ez még nem minden, amit az Oltár-egyesület a kongresszusért tesz. Az Oltár-egyesület vállalta a konsekrációs ládák (összesen 100 drb, amelyek mindegyikében 20.000 ostya fér) korporeálával való kibélelését (2000 P-be kerül), úgyszintén a cibóriumokat tartalmazó frigyszekrények korporeálával való ellátását (600 P). Betánia műhely révén készül (fizetett munkaerővel) az a hatszáz ministránsruha, melyet a Hősök-terén áldoztatásnál használni fognak. Ezeknek készíttetési költségeit legnagyobbbrészt a plébániák viselik, amelyek a kongresszus után megkapják e ministránsruhákat.

Másik igen szép és fontos munka az, amit az Oltár-egyesület a *betegek triduumának előkészítése* érdekében a kórházakban végez. Ennek az előkészítésben is oroszlanrészt vesz az Oltár-egyesület elnöknője, aki titkár-nőjével és az irodista máterrel heteken át fáradhatlanul gyűjtötte a kórházak, szanatóriumok adatait és feldolgozva katasztert állított fel az összes kórházi intézményekről. Ha helyszűke nem korlátozna, ideiktatnánk a 65 intézmény nevét és oltár-egyleti megbízottját. Így azonban elégedjenek meg az áldott lelkű megbízottak azzal, hogy csak az Úr Jézus maga tudja, hogy mit tettek, mennyi áldozatot hoztak érte. A kórházi triduumoknál az oltár-egyleti megbízott, mint szakértő munkaerő szerepel, aki az oltárok előkészítése, a miseruhák kölcsönzése, a betegek lelki előkészítése, a triduum leírása (statisztika-beteglétszám, a triduum leírása (statisztika-beteglétszám, hány katolikus, hány áldozás, milyen érdekesebb lelki élmény stb.) munkása lesz és szerényen dolgozva az Eucharisztia szellemét árasztja a kórtermekben.

Az eucharisztikus kongresszus jegyében folynak le az oltár-egyesületi házbán tartott lelkigyakorlatok. Márciusban minden héten volt különböző

társadalmi osztályokhoz tartozóknak 3 napos zárt lelkigyakorlata 65—134-ig terjedő létszámmal.

Az Oltár-egyesület országos központi engesztelő templomában az Örök-ímadásban, amint a kongresszusi himnusz első partitúrája megjelent, már énekelték is, bár a szövegét is csak úgy iskolásan kellett a szószékről be-émléztetni. Azt hisszük, az Örök-ímadás volt az első ebben. De így is illett. Volt már két csoporttriduumunk egy márc. 10—11—12-én művelt leányoknak, melyet 13-án 1100 (közös) szentáldozás fejezett be és márc. 24., 25. és 26-án a pénzügyörök számára. (Lapzártakor még nem tudjuk az eredményét.) Az egész Budapesten elrendelt eucharisztikus nyolcad tulajdonképpen ugyanaz az idő, amikor az Oltár-egyesület lelkigyakorlatát tartani szokta. Azért most egy nappal hosszabb lesz, mert nem feketevasárnapon, hanem már az előtte való szombaton kezdjük.

Oltár-egyesületi lelkigyakorlatunk tehát az idén április hó 2—9-ig lesz az Örökímadás-templomban. Szentbeszédet mindennap este felhétkor *dr. Mátrai Gyula* oe. ügyv. ig. mondja. Közös szentáldozás Virágvasárnapján reggel 8 órakor. Délután pedig barkászsentséges körmenetet tartunk a kongresszusi szentév emlékére, amelyen az Oltár-egyesület központi házában működő kongreganisták is részt vesznek.

Erénygyakorlatos búzaszemek. Az Oltár-egyesület vállalta az erénygyakorlatos búzaszemek összegyűjtését is. Ismeretes, hogy elsősorban a gyermekek számára ajánlottuk, hogy minden erénygyakorlat alkalmával egy búzaszemet tehetünk zacskóba s az így megszentelt búzaszemekből örölt lisztből készülnék a kongresszusi ostyák. Az eredmény várakozáson felüli! A 69. lapon látható felvétel 8 egész tele nagy zsák és számtalan még kis csomagolásban levő búzáat rejteget. Hány millió

búzaszem! Milyen fölséges, áldozatos érengyakorlat! Kedves kis gyermekek és komoly felnőttek gyengéd eucharisztikus lelkülete hullámszik bennük! Milyen boldog lesz az Úr Jézus, ha ilyen ostyaanyaggal kell művelnie az Eucharisztia titkos kell csodáját! A búzát április 1-én viszik tőlünk malomba s amint a liszt megérkezik, megkezdődik az ostyák sütése.

A Mária Reparatrix Zárda (IX., Üllői-út 75), mely egész éven át is süt ostyát az ország templomainak, háromszázezer ostyát ad ajándékba a kongresszusnak.

A Jézus Szíve Szövetség nagyszerű magyar gondolattal lepte meg a kongresszusi előkészületet. A szerzet Szentességéből kiáradó jóság arra indította, hogy mint az Úr Jézus, ki e szentség alapítását a csodálatos kenyérszaporítással ígérte és jelképezte, a szövetség is május 1-től a kongresszus végéig naponta kenyeret akar adni Budapest szegényeinek. A kenyérre — szentévi jócselekedetként — felajánlott pénz a Jézus Szíve Szövetséghez (Bpest, VIII., Mária-u. 23.) küldendő. A szép gondolatot propagáló röpirat ugyanott ingyen kapható.

A ministránsruhákkal baj van! A budapesti plébániák — melyek a Hősök-terén az áldoztatásnál használandó ministránsruhákat vállalták — némelyike igen nehezen tudja megfizetni az érte járó 33 P-t. Ugyanis nem lehet egyenlően csináltatni, mert akkor nem lenne egyforma és következőképpen szép sem. Az érseki áll. helytartó úr a kivitelezést a zárdai «Bethánia» műhelyre bízta, mely a munkát szegény katolikus varrónőkkel készítteti el. A kongresszus után a plébániák visszakapják a ministránsruhát. Már most, ha valaki vidékről akarna résztvenni az akcióban, nagyon segítene tehermentesíteni egy-két szegény plébániát. És hozzá jól is járna, mert a ruha elsőrendű (gyapjúkazan!) anyagból készül (szoknya 80—90—100 cm hosszú) +

gallér 24 P, a karing pedig szép klöplicsipkével 9 P. Lehet külön is rendelni vagy ilyent a kongresszusnak felajánlani az érseki helytartóság Bpest, I., Lant-u. 2. útján, de csak április 15-ig.

Oltáregyesületi fiókjaink közül a *szőlőligeti*, Bpest *józsefvárosi*, Bpest *országúti*, Bpest *ferencvárosi* rendeztek a farsangban kultúrelőadásokat, részben teával összekötve.

Beszámolókat kaptunk újabban a *bpesti Szt. Gellért* és a *Szt. Anna plébániák* oltáregyesületeitől és *Isaszegről*, *Kőszeg* és *Szőregről*.

Jegyek a kongresszusra! Minden vidéki Oltáregyesület a plébániájával intézi el a kongresszusi jegyek ügyét.

A budapesti fiókokhoz az elnök címére kimentek a jegyigénylési felhívások. Az egyforma jegyű oltáregyesületiek egy csoportban fognak ülni. A jegyek ára csak átvételkor fizetendő. A bejelentés nem a központba, hanem a kongresszusi női bizottság irodájába küldendő igen sürgősen!

Az Oltáregyesületnek adományoztak: Bisich Mihályné Bpest, Bertalan-utca 16. egy oltárterítő, Szegedy-Maszák Aladárné egy horgolt széles albacsipke és két drb 5 m hosszú csipke oltárterítőre, Német Julia 10 P-t kongresszusi célokra.

A kongresszusi kelyhekre: N. N. 5 kehelyre 400 pengő, Alsóvizivárosi Oltáregyesület 80 P, Uden Lajosné 40 P és N. N. 40 P.

A szegény templomok felszerelésére: N. N. Isten legnagyobb dicsőségére 300 P.

A kongresszusi monstanciára: N. N. 3 P, N. N. 1 P. A tabáni fiókoltáregyesülettől: arany gyűrű 4 drb, ezüst gyűrű 1 drb, ezüst érem 5 drb, ezüst lánc 6 drb, arany függő 1 drb, ezüst láncsatt 1 drb, öngyújtó ezüst 1 drb, ezüst gyűszű 1 drb, arany fényképtartó 1 drb, ezüst fényképtartó 1 drb, apró arany csepp 7 drb.

IMASZÁNDÉKUNK

Benső áldozatok.

A nagyböjt Krisztus szenvedésének emlékezetével folyton hangsúlyozza az Úr kereszthordozásos követését. Magunk előtt látjuk a szenvedő Üdvözítőt és Őt látva folyton fülünkbe cseng: *«Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen engem!»* A lelkiélet előrehaladása mindenkinél meghozza a maga áldozatos termését is. Hisz mentől bensőségesebben élünk, annál jobban kívánunk együtt szenvedni Jézussal. Nem elégszünk meg azzal a szenvedéssel, mely az életben mindenkinek kijut, hanem még keresünk is reá alkalmakat, magunk kötelezzük testünket lemondásra, áldozathozatalra, sőt kimondott szenvedésre.

Többnyire külső — látható — érzékelhető áldozatokat hozunk. Emberek vagyunk! Szeretjük legalább magunk látni, érzékelné még a legtisztább szándékkal hozott áldozatokat is. Hozzájárul ehhez a jó példaadás kötelességének érzete és ösztönzése: *«. . . hogy lássák cselekedeteiteket . . . és dicsőítsék Atyátokat, ki a mennyekben vagyom».*

Ezzel szemben azt kell mondanunk, hogy *a külső önmegtágadásoknak annyira felette állanak a benső áldozatok, mint amennyire tökéletesebb az elmélkedő ima a szóbeli imánál.* A szentségimádó oltáregyesületi lelkülettől ilyen benső áldozatokat várunk. Olyanokat, amelyek a lélek bensejében mennek végbe és kifelé nem tud róla senki. Az értelem, akarat és a szív termeli őket, de láthatatlanok maradnak. Azért egész áldozatok. Különösen értékesek. Egyedül az Istené! Csak Ő tud róluk rajtunk kívül! A példa jobban megvilágítja a benső áldozat mibenlétét.

Oltáregyesületi gyűlésen vagyunk. Arról van szó, hogy kik díszítsék a szentsírt. Sokan jelentkeznek. Én is számítottam reá. Előre hajtattam virágaimat. De látom, hogy mások nagyon óhajtkák azt az örömet, hogy ők legyenek a «szentasszonyok» utódai. Átengedem nekik; nem szólok semmit. Egy benső áldozat! — De megtehetem egy külsővel. Titokban elviszem virágaimat a sekrestyébe és ráírom, hogy a szentsírra hoztam. Olyankor teszem le, amikor nem látja senki, legfeljebb a sekrestyés. — Máskor meg úgy szeretnék valakiről véleményt mondani — kiről jót nem mondhatok — és hallgatok, vagy más tárgyra terelem a beszédet. Benső áldozat, amellyel a megszólást is elkerültem. — Vagy valami jót tettem és úgy szeretnék beszélni róla, mert nagy örömöm volt benne. De hallgatok, hogy hadd maradjon a jótett egészen titok, egészen Istené! Szép benső áldozat!

Imádási óráinkon felajánlhatjuk benső áldozatainkat, mert ezek a legtisztább szeretet virágai, amelyek egyedül az Úrnak illatoznak. De imádkozunk is azért, hogy minél többen legyenek a szentségi Jézus táborában olyan lelkek, akik a benső áldozatok magasságáig eljutnak.

TELJES BÚCSÚKON

Április 1-én, április 4-én, április 5-én, április 7-én, nagycsütörtökön és húsvét vasárnapján, egy tetszés szerinti napon, az imádási óra napján.

A menekülő

Regényrészlet Olcsovay Géza: «Megöl az éjjel!» című írásából.

(Folytatás.)

Figyelje jól meg a nők istenadta helyét a családban, a társadalomban s rá fog jönni, meg fog barátkozni azzal a megváltozhatatlan ténnyel, hogy a «nő» sorsa, kimondottan: *misszió!* ... Figyelje ambícióval, de tárgyilagosan saját és asszonytestvérei életsorsát s fel fogja fedezni ezt az igazságot! ... Beismerem és elismerem, hogy ez a találkozás olykor még annak is szárnyát szegi egy-egy pillanatra, aki már tud élete látszólagos nehezé-
kéről, a *misszióról!* — súgta s rásimított a breviáriumára. — A mai emberek különös félelemből egészen másfelé akarják terelni testi és észbeli életüket, mint ahogy az alakulna, ha erőszakkal nem tolnák téves vágányra. Asszonytestvérem! Hiába menekülnek az emberek, hiába menti valaki a testét, hiába dobja piacra, hiába aranyozza vagy sározza az új utakon, mert a kísértők magára hagyják s elhagyott lelke csak beéri és jelentkezik! ...

— Ezt, érzem Atyám! — sóhajtotta halkán Soronája s megadón hajtotta forró fejét a hűvös, élettelen farácsra.

— Aki *itt* van Asszonytestvérem, az észretér vagy észretérőben van! — biztatta, kapaszkodtatta a szerzetes. — Ha magába bírja ágyazni azt a tényt, hogy a test a lélek feladatos életéért való, akkor állandóan érezni fogja, hogy a lélek életét a földöntúlról irányítják, miért is a lélek magassága nem bajlódhat a test balga mélységével! ... Addig is, amíg Isten kegyelme haza nem téríti, formálja át a lelkét, hogy az égi Szeretet mindig menedékhelyet találjon benne ... Van-
nak otthon virágai? ... — kérdezte hirtelen s fejét a rács felé fordította; a szemei hűnyva maradtak.

— Ó, hogyne! ... Nagyon szeretem a virágot! — válaszolta felüldülve, érdeklődve Soronája.

— Az emberek helyett inkább a virágait figyelje — mondta a szerzetes. — Meglátja, milyen különös, milyen gazdagító öröm fogja ellepni a lelkét ... A virág színének és illatának nagy a vigasztaló ereje, de ne feszegetse, hogy honnan jött, miért jött, miért van és miért kell ennyi finomságnak, ennyi gyöngédségnek egy álomarasnyi idő múltán elhervadni? ... Csak annak a végtelen irgalmára gondoljon, aki «alkotta», aki nekünk virágokat is teremtett ... A színes vagy illatos virágok útján Isten a léleknek üzen Testvérem! ...

— Követni fogom, Atyám! ... Én «hallani» akarom az Isten üzenetét!

— Tehát nem «menni», nem «idegenbe», vágyini, hanem ott maradni, ahová az Úr akaratából került! ...

— Atyám! Ki tudja ellenőrizni még a legszemélyesebb sors-

periódusán is az Úr akaratát? — vetette ellen Soronája. — Feltehető-e az, hogy akiket tényleg az Úr szerkesztett egybe, kivonhassák magukat az Ő szent akaratától? . . . Hogy Ő ne lépne közbe? . . .

— Lehet! — felelte nyomatékkal a szerzetes. — Mondtam, hogy az élet: *misszióvállalás!* . . . S mondok most azt, hogy a Mindenható az emberi méltóságon alulinak tartja a folytonos beavatkozást. Az Ő irgalmassága az indulás pillanatában minden lelket elegendő kegyelemmel erősít meg, lát el, úgyhogy annak, aki — azalatt az idő alatt, amíg a maga lábán jár — betartja a törvényeket, alig-alig van szüksége kegyelmi utánpótlásra . . . Az azonban bizonyos, hogy testi, de főleg lelkiérzéseink korlátoltak, önhibánk miatt fejletlenek, csiszolatlanok, úgyhogy, amikor gyarlóságunkra apellálunk, közeljárunk a valósághoz. Földi életünk téves beirányzottsága miatt a szabadakarat és független ész terhet, kísértést jelent s így a Teremtőtől elszakadni nem akaró lelkünk nehezkévé válnak . . . Kérdés az is, hogy van-e bölcs, csak egy is — akár a feléje törtetőők közül —, aki el bírná mindig dönteni cselekedetei előtt a zajló világi élet folyamata alatt, hogy vajjon azok valóban az Úr akaratát szerint valók-e? . . . Mert lehetséges, hogy a látszólagos bűntevésnek be kellett következnie, — épp az Úr akaratából, hogy az ellenhatásként fellépő szenvedések által szükségszerűen egyenlíthessünk, vezekelhessünk, hogy feltétlenül tisztává válhassunk. . . . Nagynéha lehet a bűn «gálya», mely kisiklik velünk a szenvedés egyetlen tengerére és nagyon jó, ha van erőnk ilyenkor remegve az Ég felé sűgni: Legyen meg Uram a Te akaratod! . . . A legfelsőbb isteni akarat ellen szemben felállított kételkedések fölött *kísértés* lebeg és ez a tény szinte kizárja a végleges döntés vagy ítékezés lehetőségét! Gyakran kimutatható, hogy nem is kísértésről, hanem «próbaráttevésről» van szó.

— Menjek vissza Atyám?

— Igen! . . . Krisztus nevében kérem — mondta remegő hangon a szerzetes és egy pillanatra felnyitotta a szemét, felnézett a gyónószék tetejére; kéregetős, mosolygós lett az arca, mintha a szeráfok országába látott volna. — Emlékszik ön még jól Máriára, Józsefekre és a kis Jézusra?

— A Szentcsaládra?

(Folytatjuk.)

Az Örökimádás tornya javítására adakoztak: Artmann Augusztina 5 P, N. N. 1 P, N. N. 1 P, N. N. 20 P.

A Pápa Őszentsége miseruhájára: Országúti Oltáregyesület 50 P, Biller N.-né 1 P.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomdá r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.